

[Anne Grete Holmsgård]

(Beslutningsforslag nr. B 86).

Forslag til folketingsbeslutning om indsamling og kildesortering.

(Beslutningsforslag nr. B 87).

Forslag til folketingsbeslutning om affaldsbehandling.

(Beslutningsforslag nr. B 88).

Forslag til folketingsbeslutning om genbrugsfremmende påbud i forbrugsleddet.

(Beslutningsforslag nr. B 89).

Forslag til folketingsbeslutning om standardisering af plastmaterialer til emballager.

(Beslutningsforslag nr. B 90).

Forslag til folketingsbeslutning om fjernelse af miljøgifte fra affaldet.

(Beslutningsforslag nr. B 91).

Hvert år brændes og deponeres kolossale mængder affald. Langt den største del af dette affald består af værdifulde materialer, der kunne genanvendes. Til trods for stigende interesse for genanvendelse sker denne imidlertid kun i beskedent omfang. Af den samlede årlige affaldsmængde på ca. 5 mill. tons genanvendes 0,4 mill. tons, eller hvad der svarer til 8 pct.

Konsekvensen er ressourcespild, dioxin- og tungmetalfurening fra affaldsforbrændingsanlæggene samt tiltagende problemer med at finde egnede pladser, hvor resten af affaldet kan hobes op i synlige beviser på brug-og-smid-væk-kulturen. Det lader sig endnu gøre at finde nye depotpladser, om end det ofte er med hiv og sving; der skal jo også findes plads til adskillige millioner tons flyveaske og afsvovlingsprodukter. Hertil kan lægges problemerne med at undgå nedsivning af giftstoffer fra lossepladserne.

Alt dette peger på, at det mest fornuftige er at satse hårdt på genanvendelse af hensyn til miljøet, sundheden, betalingsbalancen og beskæftigelsen.

Når dette endnu ikke er sket, skyldes det flere forhold. Affald er billigt at skaffe sig af med. Genanvendelse koster penge, i hvert fald i den periode, hvor genanvendelsessystemerne skal etableres (indsamlingsystemer, sorteringsudstyr, genanvendelsesvirksomheder etc). Den nuværende lovgivning og ikke mindst administrationen af denne er for svag til at sikre en virkelig prioritering af genanvendelse. Og mange kommuner er mindre villige til at genanvende affald, fordi de har

satset på affaldsforbrændingsanlæggene som varmekilde.

Miljøbeskyttelsesloven (§§ 62, 62 a og 62 b) siger, at amtsrådene i samarbejde med kommunalbestyrelserne skal foretage en affaldsplanlægning. I første fase skal kommunerne indsamle de data, der er nødvendige for, at man kan vurdere mængderne og typerne af affald, antallet af affaldsbehandlingsanlæg etc. Denne kortlægning skal være afsluttet i foråret 1986. Derefter udarbejder amterne i samarbejde med kommunerne en redegørelse for bortskaffelse af affald inden for den enkelte kommunes område. Redegørelserne kan næppe forventes før engang i foråret 1987. Og først derefter skal kommunerne til at gå i gang med den egentlige affaldsplanlægning, herunder planlægningen af, hvilke dele af affaldet der skal genanvendes.

Der er imidlertid hverken i miljøbeskyttelseslovens bestemmelser eller ved bekendtgørelse eller vejledning fastsat klare målsætninger for, hvor store dele af affaldet der skal genanvendes. I cirkulæret om kortlægning og redegørelse (cirk. nr. 46 af 22. februar 1977) er fastsat nogle vejledende normer, der er relativt lave, og hvoraf det i øvrigt er umuligt at se, hvad der kan opnås med hvilke midler. En række genanvendelsesmidler kan kommunerne i øvrigt slet ikke anvende, idet de fastlægges af miljøministeren eller folketinget. Det gælder f.eks. udvidede panteordninger, påbud om sortering af genanvendelsesegnede materialer, gebyrer eller afgifter etc.

Der mangler med andre ord initiativer fra centralt hold, der kan sikre grundlaget for en effektiv lokal genanvendelse.

Folketinget bad den 23. april 1985 miljøministeren om at udarbejde en handlingsplan, der skulle vise, hvorledes dioxinforureningen kunne nedbringes. Et af punkterne i dagsordenen påbød, at der skulle udarbejdes et forslag »til en væsentlig nedbringelse af mængden af affald fra husholdninger og industri via genindvinding, recirkulation m.v.« (folketingets forhandlinger 1984-85 sp. 9098).

Handlingsplanen kom i slutningen af november 1985. Heri diskuteres forskellige muligheder til fremme af genanvendelse, men dels mangler væsentlige og nødvendige forslag som f.eks. afgift på affald, dels består konklusionerne udelukkende af emner, der bør overvejes nærmere. Disse overvejelser vil